

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 19Csp/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8725200041
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2025:8725200041.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

19Csp/1/2025

Okresný súd Poprad sudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D. E. E., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o primerané finančné zadostučinenie takto

rozhodol:

19Csp/1/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 600,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na 100 % náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa zastúpená právnym zástupcom žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 600,- €, ako primerané finančné zadostučinenie a nahradiť trovy konania.

Uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad, pod sp. zn. 11Csp/6/2021, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa o vydanie bezdôvodného obohatenia o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v celom rozsahu úspešná. Rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 11Csp/6/2021 zo dňa zo 4.5.2023, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5CoCsp/38/2023 z 21.3.2024 (ďalej len „Základné konanie“) súd určil neprijateľnosť dvoch zmluvných podmienok.

Poukázala na odôvodnenie rozhodnutia zo dňa 4.5.2023, kde súd prvej inštancie uviedol v bode 26.:“ Právne posúdenie veci:

Pri posudzovaní, že či zmluvné podmienky pri zmluvnom dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere 14.1., 14.2. spotrebiteľskej zmluvy sú neprijateľné zmluvné podmienky je potrebné vychádzať z toho, že

spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície slabšou stranou a môže byť akceptovať vopred pripravenú zmluvu so všeobecnými formulovanými podmienkami alebo ju odmietnuť. Uvedené zmluvné podmienky nemožno v danom prípade považovať za individuálne dojednané, pretože aj samotná úverová zmluva a aj zmluvné podmienky sú formulovanými listinami, ktoré podliehajú súdnej kontrole a teda žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť podľa zaužívej súdnej praxe ich znenie a uvedené zmluvné podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa preto sú neprijateľné a preto súd vzhľadom na skutočnosť, že uvedenie takýchto zmluvných podmienok bolo už riešený v rozhodovacej činnosti súdov považoval nárok za dôvodný a súd v celosti žalobe vyhovel. Nakoľko žalovaný nevrátil včas a riadne svoj dlh, dostal sa do omeškania, a žalobkyni vznikol nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške od doby, tak ako bolo uplatnené, v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka, a preto súd v celosti žalobe vyhovel.“ Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21.3.2024 poukázala najmä na odôvodnenie v bodoch 23 a 24.

Ako spotrebiteľka si uplatnila žalobou v prebiehajúcom konaní primerané finančné zadostučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v Základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Uviedla, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť, čo v súdnej veci predstavujú zmluvné pokuty obsiahnuté v neprijateľných zmluvných podmienkach. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva, čo je u žalobkyne nepochybné dané.

Požadovaná výška PFZ 600,- eur, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v Zmluve použil dve neprijateľné zmluvné podmienky a za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje žalobkyňa 300,- eur so zohľadnením toho, že žalovaný, napriek opakovanému judikovaným neprijateľným zmluvným podmienkam, na nich v priebehu konania trval. K výške PFZ poukázala na Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.9.2015, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.6.2016, v spojení s Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, ktorými bolo priznané PFZ vo výške 1.194,98 €, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

Žalobkyňa uviedla, že obe zmluvné podmienky, ktoré boli v Základnom konaní určené za neprijateľné, by žalovanej, v prípade omeškania žalobkyne, umožnili duplicitnými pokutami, v spojení s riadnym úrokom z omeškania, obohatiť sa na jej úkor o značné sumy.

Dňom 1.7.2024 nadobudol účinnosť zák. č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Aktuálny zákon). Podľa § 53 ods. 1 tohto zákona: „Ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.“

Nakoľko v súdnej veci došlo k porušeniu spotrebiteľských práv Zmluvou č. 8500021943 zo dňa 27.2.2013, čo súd zistil v Základnom konaní, treba žalobu posudzovať podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti poukázala na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Dodala, že podmienky pre priznanie PFZ spĺňam ale tak podľa pôvodného, ako aj podľa aktuálneho zákona.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že popiera uplatňovaný nárok ako nedôvodný a poukázal na to, že žalobkyňa si duplicitne uplatňuje PFZ vo vzťahu k rovnakým skutočnostiam, ohľadne ktorých jej už primerané finančné zadosťučinenie priznané bolo.

Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká na základe toho, že žalobkyňa na základe identických skutočností a týkajúcich sa rovnakej zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500021943 zo dňa 27.02. 2013 podala jednu žalobu (konanie vedené pod sp. zn. 18Csp/24/2019) a následne ďalšiu žalobu (konanie vedené pod sp. zn. 11Csp/6/2021).

Vo vzťahu a na základe rozhodnutia Okresného súdu Poprad č.k. 18Csp/24/2019 si žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie v konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp/1/2022, kde jej žalobe bolo vyhovené.

V konaní vedenom pod sp. zn. 11Csp/6/2021 si žalobkyňa uplatnila nároky, ktoré si mohla uplatňovať už skôr (v konaní vedenom pod sp. zn. 18Csp/24/2019). O tom, že obe tieto konania skutkovo spolu súvisia (pozn. druhá žaloba, o ktorej bolo vedené konanie pod sp. zn. 11Csp/6/2021 bola podaná v čase, kedy konanie sp. zn. 18Csp/24/2019 už bolo v štádiu odvolacieho konania neprichádzalo do úvahy spojenie vecí postupom podľa § 166 Civilného sporového poriadku) svedčí aj uznesenie Okresného súdu Poprad zo dňa 21.04. 2021, č.k. 11Csp/6/2021-51. Týmto uznesením bolo konanie vedené pod sp. zn. 11Csp/6/2021 prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 18Csp/24/2019. To, že žalobkyňa namiesto jednej žaloby podávala viaceré žaloby je vo vzťahu k uplatňovaniu primeraného finančného zadosťučinenia zásadným, a to z viacerých dôvodov.

Rovnaké skutočnosti, ako základ tvrdeného nároku na PFZ sú uplatňované viackrát. Drobením nárokov a vytváraním sporov sa tie isté skutočnosti stávajú predmetom posudzovania v súdnych konaniach opakovane.

Účelom finančného zadosťučinenia má byť dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). Pokiaľ sa spotrebiteľ rozhodne, že si ochranu nebude uplatňovať ako celok, ale rozdelí a rozdrobí ju na viacero krokov, potom primerané finančné zadosťučinenie mu nevznikne za každý krok, ale len za prvý. Ak by totiž postupoval hospodárne, potom by predsa vzniklo len jedno konanie. V právnej praxi sa postup drobenia nárokov a ich postupného uplatňovania (motivovaného či už z vecných, procesných alebo finančných dôvodov) označuje ako tzv. salami slicing.

Početnosť súdnych sporov vytváraných umelo (namiesto jednej žaloby je žalôb hneď niekoľko, pričom takýto postup nemá žiadne skutkové a vecné zdôvodnenie) nepredstavuje situáciu, kedy spotrebiteľ podstupuje súdne konanie pre ochranu práv, ale skôr z dôvodov sprievodne uplatňovaných nárokov – napríklad nárokov na trovy konania prevyšujúcich aj samotné uplatňované nároky vo veci samej.

Vo vzťahu k uplatňovanému zadosťučineniu vo výške 600,- € žalovaný uviedol, že podaná žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by túto požiadavku žalobkyne mali skutkovo a právne preukazovať a to takými okolnosťami, ktoré už neboli predmetom posúdenia v konaní vedenom pod sp. zn. 11Csp/6/2021.

Najvyšší súd SR v rozhodnutí 7Cdo/91/2020 uviedol, že „preto (aj) odpoveď na otázku žalobcu aká má byť správna výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom spore bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach.“

Žalovaný poprel tvrdenie žalobkyne že „vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.“

Toto tvrdenie je podľa žalovaného v rozpore s právnou povahou žalovaného nároku. Primerané finančné zadosťučinenie je nárokom imateriálnej, teda nemajetkovej povahy. Logicky preto jeho výšku môžu určovať len skutočnosti, ktoré zodpovedajú takejto povahe zadosťučinenia.

„Primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody. (Krajský súd v Prešove, sp. zn. 9Co/61/2018).“

Žalovaný poukázal aj na rozhodnutie, v ktorom Najvyšší súd SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 uviedol: „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v

spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.“

Označené tvrdenie žalobcu je súčasne v rozpore aj s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. resp. § 3 ods. 1 písmeno e) zákona č. 108/2024 Z.z., ktorý nárok na primerané finančné zadosťučinenie nespája so žiadnym majetkovým nárokom, alebo majetkovou hodnotou. Skutočnosť, že žalobkyňa si v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere číslo 8500021943 už uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie, vylučuje jeho opätovné uplatňovanie.

3. V replike žalobkyňa opätovne poukázala na právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní, ktorý jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500021943 zo dňa 27.02.2013 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností, len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa.

V žiadnom prípade nemožno určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi nielen ekonomickú ujmu. Judikované určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením takejto argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu PFZ v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov.

V súvislosti s uvedeným dala žalobkyňa do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä pozívanie adjektíva „odradzujúci“). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považovala žalobkyňa uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov.

Požadovanú výšku PFZ považovala žalobkyňa nanajvýš v minimálnej miere za primeranú aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50 000,- €), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Národná banka Slovenska.

Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie novelizované ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje vznik ani hrozbu ujmy.

Vo vzťahu k argumentácii, že jej nevznikla žiadna ujma, žalobkyňa poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“

Z dikcie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienka vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovaného.

Žalobkyňa poukázala aj na aktuálne rozhodnutia čo do priznanej výšky za každú judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, v ktorých súdy priznali 300,- € za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ide o rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 24Csp/101/2023 zo dňa 22.02.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9CoCsp/22/2024-140 zo dňa 07.08.2024 a rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. SK-2Csp/26/2023-102 zo dňa 30.01.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024.

Ohľadom údajného duplicitného uplatňovania nároku na PFZ žalobkyňa uviedla, že pokiaľ žalovaný uvádza iné konania vedené na OS Poprad, tak ide o konania, v ktorom si uplatňovala iné nároky. Ide o úplne iný rozsah, dôvod a charakter porušenia spotrebiteľských noriem a najmä iný právny titul. V žiadnom prípade sa preto nejedná o prekážku litispendencie, ako sa to snaží navodiť žalovaný. Poukázala na Uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoCsp/18/2024-67 zo dňa 22.05.2024: „Pokiaľ ide o totožnosť skutku, je nepochybne, že žalobca svoj nárok v danom prípade síce odvodil od úspechu v základnom konaní sp. zn. 17Csp/79/2022 tak, ako vo veci sp. zn. 19Csp/87/2023, ale na odlišnom skutkovom tvrdení. Kým vo veci sp. zn. 19Csp/87/2023 argumentoval tým, že žalovaná spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. ako postupník porušila jeho spotrebiteľské práva tým, že požadovala od neho nedôvodný nárok z bezúročného a bezpoplatkového úveru, v prejednávanej veci žalobca tvrdil, že zbaľovaný (VÚB, a.s.) porušil jeho práva tým, že v rámci kontraktčného procesu postupoval v rozpore so zákonom pri skúmaní bonity, inicioval súdne konanie a požadoval nárok z bezúročného a bezpoplatkového úveru. Naznačená odlišnosť skutkových tvrdení nemôže zakladať totožnosť skutku, resp. predmetu konania. Preto súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 159 CSP, keď zastavil predmetné konanie z dôvodu prekážky prebiehajúceho súdneho konania vo veci sp. zn. 19Csp/87/2023.“

4. Dupliku, po doručení repliky žalobkyne, už žalovaný súdu nepredložil a na nariadené pojednávanie sa nedostavil s ospravedlnením a súhlasom pojednávania a rozhodnutia v jeho neprítomnosti. Dôvodom neúčasti na pojednávaní v zmysle ospravedlnenia žalovaného bola hospodárnosť konania. Žalobu žiadal na základe svojho vyjadrenia k nej zamietnuť. Na pojednávaní právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe, taktiež na svojich písomných vyjadreniach.

5. Z výsledkov vykonaného dokazovania, z vyjadrení strán sporu, z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 11Csp/6/2021-158 zo dňa 4.5.2023, z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/38/2023-206 zo dňa 21.3.2024, z rozsudkov vydaných v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 19Csp/1/2022 a 18Csp/24/2019, ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal súd preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá dňa 27.2.2013 Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500021943. Žalobkyňa podala na tunajšom súde žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 300,- € a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok v uvedenej spotrebiteľskej zmluve. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 18Csp/24/2019 a žalobkyňa v ňom bola v celom rozsahu úspešná. Žalovaným bol žalovaný aj v tomto prebiehajúcom súdnom konaní. Rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 18Csp/24/2019-265, zo dňa 27.10.2020, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22CoCsp/9/2021-308, zo dňa 20.05.2021 bol žalovaný zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 300,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.04.2019 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd prvej inštancie vo výroku II. a III. určil, že zmluvné podmienky uvedené v čl. 8, bod 8.1 a 8.4 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500021943 zo dňa 27.02.2013, sú neprijateľné. Proti týmto výrokom žalovaný v základnom konaní odvolanie nepodal.

5.1 Na tunajšom súde prebiehalo aj konanie vedené pod sp. zn. 19Csp/1/2022, kde súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 22.6.2022 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi z titulu PFZ sumu 900,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobkyňi nárok na 100 % náhradu trov konania. Rozsudok bol potvrdený po podanom odvolaní žalovaným (jednalo sa o tie isté sporové strany, ako v prebiehajúcom konaní) Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/46/2022 zo dňa 1.2.2023. Nárok žalobkyne vychádzal zo základného konania, v ktorom súd vyhlásil za neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v čl. 8, bod 8.1 a 8.4 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500021943 zo dňa 27.02.2013, a ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 18Csp/24/2019. Je teda nepochybne, že sa v prejednávanej veci nejedná o duplicitné uplatňovanie toho istého nároku, a že neexistuje ani prekážka res iudicata. Podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoCsp/18/2024-67 zo

dňa 22.05.2024: „Pokiaľ ide o totožnosť skutku, je nepochybne, že žalobca svoj nárok v danom prípade síce odvodil od úspechu v základnom konaní sp. zn. 17Csp/79/2022 tak, ako vo veci sp. zn. 19Csp/87/2023, ale na odlišnom skutkovom tvrdení. Kým vo veci sp. zn. 19Csp/87/2023 argumentoval tým, že žalovaná spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. ako postupník porušila jeho spotrebiteľské práva tým, že požadovala od neho nedôvodný nárok z bezúročného a bezpoplatkového úveru, v prejednávanej veci žalobca tvrdil, že zbaľovaný (VÚB, a.s.) porušil jeho práva tým, že v rámci kontraktačného procesu postupoval v rozpore so zákonom pri skúmaní bonity, inicioval súdne konanie a požadoval nárok z bezúročného a bezpoplatkového úveru. Naznačená odlišnosť skutkových tvrdení nemôže zakladať totožnosť skutku, resp. predmetu konania. Preto súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 159 CSP, keď zastavil predmetné konanie z dôvodu prekážky prebiehajúceho súdneho konania vo veci sp. zn. 19Csp/87/2023.“ Súd konania uvedené v bodoch 5 a 5.1 odôvodnenia rozsudku uvádza z dôvodu, že na ne žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe poukazoval. Údajnou duplicitou uplatňovaného nároku v prebiehajúcom súdnom konaní sa súd zaoberá aj v ďalšom texte odôvodnenia rozsudku.

5.2 Medzi tými istými sporovými stranami prebiehalo aj konanie vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11Csp/6/2021 (z ktorého si nárok na vydanie PFZ žalobkyňa uplatňuje v prebiehajúcom súdnom konaní), kde súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 4.5.2023 rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 536,69 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. od 10.02.2021 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500021943, zo dňa 27.2.2013 v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. číslo zmluvy (VS): 8500021943 v čl. 14. Sankcie, v znení: „14.1. V prípade omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou splátky úveru alebo jej časti je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725 % p. a.). Ak sa z dôvodu omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou splátky úveru o viac ako tri mesiace stali podľa článku 13 ods. 13.1 písm. a) tejto Zmluvy o RÚ okamžite splatnými všetky záväzky Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) podľa tejto Zmluvy, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725 % p.a.)“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500021943, zo dňa 27.2.2013 v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. číslo zmluvy (VS): 8500021943 v čl. 14 Sankcie, v znení:

„14.2. Okrem zmluvnej pokuty podľa článku 14. ods. 14.1. tejto Zmluvy o RÚ je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi úrok z omeškania určený podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení k prvému dňu omeškania s úhradou peňažného záväzku. Výška úrokov z omeškania bude určená tak, aby spolu so zmluvnou pokutou podľa ods. 14.1. tejto Zmluvy o RÚ nepresahovala maximálnu výšku podľa ods. 14.3. tejto Zmluvy o RÚ.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.“

6. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nárok uplatňovaný žalobkyňou na zaplatenie PFZ v prebiehajúcom súdnom konaní, je nárokom, ako sama žalobkyňa uviedla, vyplývajúcim zo základného konania, ktoré bolo na tunajšom súde vedené pod sp. zn. 11Csp/6/2021, kde súd rozhodol o.i. o neprijateľnosti dvoch odlišných zmluvných podmienok, aj keď z tej istej spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, ako to bolo v konaní vedenom pod sp. zn. 18Csp/24/2019.

7. Bol to samotný žalovaný, ktorý do spotrebiteľskej zmluvy naformuloval neprijateľné podmienky, pričom takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni. V základnom konaní bolo porušenie práva žalovaného voči žalobkyni jednoznačne preukázané a konštatované, v dôsledku čoho bolo aj žalobe v celom rozsahu vyhovievané. Nebyť podanej žaloby žalobkyňou v základnom konaní, hrozila by jej aj finančná ujma. Žalovaný nielenže v spotrebiteľskej zmluve používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa.

8. Požadovaná výška PFZ 600,- € aj podľa názoru súdu zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v Zmluve použil dve neprijateľné zmluvné podmienky a za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku patrí žalobkyni 300,- eur so zohľadnením toho, že žalovaný, napriek opakovane judikovaným neprijateľným zmluvným podmienkam, na nich v priebehu základného konania trval. K výške PFZ možno v zhode so žalobkyňou poukázať na Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.9.2015, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.6.2016, v spojení s Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, ktorými bolo priznané PFZ vo výške 1.194,98 €, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Rovnako súdy aj v novších konaniach za každú judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku priznali PFZ vo výške 300,- €. Napr. ide o Rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 24Csp/101/2023 zo dňa 22.02.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9CoCsp/22/2024-140 zo dňa 07.08.2024, či rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. SK-2Csp/26/2023-102 zo dňa 30.01.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024.

9. Podľa § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (účinného v čase uzavretia Zmluvy), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

10. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (účinného v čase uzavretia Zmluvy), predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa (aj v čase uzavretia Zmluvy) upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. V danom prípade s poukazom na citovaný rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 11Csp/6/2021, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove je nesporné, že žalobkyňa bola v celom rozsahu úspešná pri uplatnení porušenia svojho práva, a tiež nevyvratiteľne bolo konštatované, že za toto porušenie zodpovedá žalovaný. Cieľom PFZ je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej pre daný prípad použiteľným zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Vyššie uvedené deklaroval napr. vo svojom staršom rozhodnutí aj Krajský súd v Prešove, sp. zn. 6Co/220/2012 zo dňa 30.08.2013 v bode 9: „Na primerané finančné zadosťučinenie (relutárna satisfakcia) zákon explicitne vyžaduje úspech spotrebiteľa pred súdom.“ Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Navyiac s námietkami žalovaného sa už aplikačná prax súdov opakovane vyporiadala ako s nedôvodnými, a síce keď v základných konaniach, na ktoré žaloby o PFZ nadväzovali, bol spotrebiteľ úspešný s uplatnením bezdôvodného obohatenia a s určením neprijateľnosti uvedených zmluvných podmienok.

12. Aj v tomto konkrétnom prípade súd prvej inštancie v základnom konaní (sp. zn. 11Csp/6/2021 v bode 26 rozsudku uviedol: „Pri posudzovaní, že či zmluvné podmienky pri zmluvnom dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere 14.1., 14.2. spotrebiteľskej zmluvy sú neprijateľné zmluvné podmienky je potrebné vychádzať z toho, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície slabšou stranou a môže buď akceptovať vopred pripravenú zmluvu so všeobecnými formulovanými podmienkami alebo ju odmietnuť. Uvedené zmluvné podmienky nemožno v danom prípade považovať za individuálne dojednané, pretože aj samotná úverová zmluva a aj zmluvné podmienky sú formulovanými listinami, ktoré podliehajú súdnej kontrole a teda žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť podľa zaužívanej

súdnej praxe ich znenie a uvedené zmluvné podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa preto sú neprijateľné a preto súd vzhľadom na skutočnosť, že uvedenie takýchto zmluvných podmienok bolo už riešené v rozhodovacej činnosti súdov považoval nárok za dôvodný a súd v celosti žalobe vyhovel. Nakoľko žalovaný nevrátil včas a riadne svoj dlh, dostal sa do omeškania, a žalobkyni vznikol nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške od doby, tak ako bolo uplatnené, v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka, a preto súd v celosti žalobe vyhovel.“

13. Odvolací súd v rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o. i. konštatoval:

Bod 29.: „Odvolací súd poukazuje na rozhodnutia pripojené v spise, kde stranou sporu bol žalovaný. Konkrétne ide o rozhodnutie Okresného súdu Skalica sp.zn. 7C/804/2014 zo dňa 08.10.2015, kde bola určená za neprijateľnú tak podmienka určená v tomto konaní pod II. výroku, ako aj pod III. výroku. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Cdo/2/2016 zo dňa 28.03.2017.“

Bod 30.: „Zároveň boli tieto neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v bode II. a III. rozsudku vyhlásené za neprijateľné, i rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/35/2021 - 102 zo dňa 03.12.2021. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešove č.k. 11CoCsp/5/2022 - 140 zo dňa 21.07.2022. I tu bol žalovaným terajší žalovaný. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 11. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 11CoCsp/5/2022 - 140, ktorý záver súdu prvej inštancie týkajúci sa neprijateľnosti zmluvnej podmienky upravenej v článku 14.1, 14.2 a 14.5 zmluvy o revolvingovom úvere odobril, a zároveň dodal, že neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky je zrejmá už len z toho, že žalobca bol povinný v prípade omeškania s úhradou splátky úveru alebo jej časti zaplatiť žalovanému zmluvnú pokutu vo výške 0,065% dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725% p.a.), a že akékoľvek dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté v tejto zmluve obsiahnuté v tejto zmluve o RÚ a zaplataenie akejkoľvek zmluvnej pokuty podľa tejto zmluvy o RÚ nemá vplyv na právo poškodenej strany požadovať náhradu škody vzniknutej porušením povinnosti, pre ktorú bola pokuta dojednaná, alebo iným porušením tejto zmluvy o RÚ a to v plnej výške.“

14. Inštitút PFZ môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť ho alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

15. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadost'učinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ako aj z iných skutočností, ako sú napr. obchodné praktiky žalovaného.

16. Za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla v základnom konaní, je podľa názoru súdu priznanie finančného zadost'učinenia plne dôvodné a požadovaná výška PFZ je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, ale tiež sankcia za konanie žalovaného.

17. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovaným zákonným ustanovením, s poukazom na príkladmo uvedenú judikatúru, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Požadovanú výšku PFZ 600,- € súd považuje vzhľadom na uvedené za primeranú, a teda za každú z dvoch neprijateľných zmluvných podmienok, určených v Rozsudku Okresného súdu Poprad pod sp. zn. 11Csp/6/2021 súd priznal žalobkyni PFZ po 300,- €. Za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenia práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa na súde úspešne domohla, je priznanie finančného zadost'učinenia plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadost'učinenia je súd

toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv je suma 600,- €, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktne držať ujmy, ktorá objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom je priznaná výška finančného zadosťučinenia tak, ako je súdom v zmysle návrhu žalobkyne určená, vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu, primeraná.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., teda úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Súd vychádzal teda zo zásady úspechu pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Priestor v danom prípade pre aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. nevidel. Poukazuje príkladom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 168/2018 z 10. októbra 2018 (Rozhodnutie bolo uverejnené pod č. R 41/2018): Podľa § 257 C.s.p. súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho "nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane... Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (napr. nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch, čo daný prípad nie je, súd žiaden dôvod pre nepriznanie trov úspešnej žalobkyni nenašiel, neboli ani tvrdené.

Poučenie:

Ř Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove.

Ř Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ř Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ř Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ř Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ř Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno i meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ř Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej ujmy nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ř Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ř Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).